

Arrest

nr. 122 739 van 18 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 oktober 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 28 september 2010 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze eerste aanvraag wordt op 7 oktober 2010 ontvankelijk verklaard.

1.2. Verzoekster dient op 5 augustus 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

vreemdelingenwet). Deze tweede aanvraag wordt op 14 januari 2013 onontvankelijk verklaard. De onontvankelijkheidsbeslissing wordt op 22 april 2013 ingetrokken. Het reeds ingediende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt bijgevolg verworpen op 7 juni 2013 in arrest nr. 104.608. Op 11 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de tweede aanvraag vermeld in punt 1.2. onontvankelijk wordt verklaard. Het hiertegen ingediende beroep wordt door de Raad verworpen op 18 april 2014 bij arrest nr. X.

1.3. Op 9 oktober 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de eerste aanvraag, vermeld in punt 1.1., ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 9 december 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 07.10.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor A.S.. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 07.10.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is (nog geen 13qq afgeleverd), verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene/n werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

De verzoekster doet onder meer gelden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is omdat in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt verwezen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de interpretatie van artikel 3 van het EVRM.

Deze rechtspraak vereist dat er sprake is van een ziekte die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Verzoekster wijst er evenwel op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter voorziet niet alleen in de hypothese van de aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven maar ook nog in

de hypothese van de aandoening die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of een de hypothese die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Zij beweert dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep zou zijn. Zij betoogt dat de vaststelling van de arts-adviseur niet zou stroken met de vaststellingen in de door haar bij haar aanvraag gevoegde medische verslagen.

Zij beweert dat de motivering in de bestreden beslissing niet tegemoet zou komen aan de argumentatie in het arrest van de Raad van State van 19 juni 2013. Zij beweert dat de vraag beantwoord moet worden of behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Zij haalt aan dat arts-adviseur een geneesheer algemene geneeskunde is en geen specialisatie heeft in psychiatrische en psychologische aandoeningen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, omdat de aandoeningen van verzoekster geen reëel risico inhouden voor haar leven of haar fysieke integriteit en geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“(…)

De arts-adviseur stelt in zijn advies d.d. 7 oktober 2013: “(…)”

Waar verzoekster aanhaalt dat de arts-adviseur een generalist is een geen specialist psychiatrie, beperkt zij zich toot een vage kritiek. Het loutere feit dat zij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit zij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en op die grond moeten worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegronnd dient te worden verklaard. Volgens de cassatierechtspraak van de Raad van State betekent het enkele feit dat de arts-adviseur tot een andere beoordeling komt dan de arts van de betrokkene, niet dat die beoordeling niet kan worden gevolgd. (zie o.a. RvS 2 6 augustus 2010, nr. 206.947)

Het loutere feit dat de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing en in het advies van de ambtenaar- geneesheer bijkomend verwijst naar rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 3 van het EVRM doet aan het voormelde geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt werd er geenszins vereist dat er sprake moet zijn van een levensbedreigende ziekte. Een verwijzing naar het arrest nr. 223.961 van de Raad van State d.d. 19 juni 2013 doet evenmi.n afbreuk aan het vorige. Immers, de Raad van State oordeelde in het arrest nr. 225.523 op 19 november 2013 onder wat volgt:

*“(…) Considérant qu'outre les extraits des travaux parlementaires ci-avant rappelés, l'exigence d'un certain seuil de gravité de la maladie ressort des termes mêmes de l'article 9ter, §1, alinéa 1er lorsque le législateur parle « d'une maladie telle » - c'est-à-dire à ce point grave — qu'elle entraîne un 1risque réel' pour sa vie ou son intégrité physique ou un 'risque réel' de traitement inhumain ou dégradant ; que 1'utilisation, par deux fois, de 1'expression *risque réel' fait manifestement référence, par analogie, au critère appliqué par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation des violations de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;*

(~)

Considérant qu'en conséquence de ce qui précède, le Conseil du contentieux des étrangers a conféré à l'article 9ter §1, 1er, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, une portée qu'il n'a pas, en jugeant que cette disposition astreint l'Etat belge 'à un controle des pathologies alléguées qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence' relative à l'article 3 précité de la Convention ; que, dans cette mesure, le premier moyen est fondé ; (...)

Considérant, sur le deuxième moyen, (...) , il ne saurait être question d'un «risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3» et 1'éloignement de 1'étranger ne saurait «soulever un problème» au regard de cette disposition, quelle que soit la disponibilité des soins dans le pays d'origine ; que le médecin de l'Office des étrangers ayant, en l'espèce, conclu à l'absence d'atteinte d'un tel seuil, le Conseil du contentieux des étrangers n'a pu, sans violer la foi due à son rapport, considérer que «la teneur de ce document ne permet toutefois pas de vérifier si ce médecin a examiné si, à tout le moins, l'amputation du métatarse et des orteils gauches avec troubles cutanés sévères n'est pas de nature à entraîner un risque réel pour son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant» dans le chef du requérant ; que, dans cette mesure, le deuxième moyen est fondé; (...)»
(eigen onderlijning)

Verzoekster toont niet aan dat er in iedere omstandigheid een onderzoek dient te gebeuren naar het herkomstland, wat tevens bevestigd werd door de Raad van State. Zoals reeds supra uiteengezet dient

er een bepaalde 'graad van ernst' te zijn. In casu oordeelde de ambtenaar-geneesheer dat er geen gevaar bestaat voor de fysieke integriteit zelfs indien er geen behandeling voorhanden is in het herkomstland. Er diende derhalve dan ook geen onderzoek te gebeuren naar het voorhanden zijn van de zorgen, die door de ambtenaar-geneesheer niet als noodzakelijk weerhouden werden.

Zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van verzoeker aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, is, conform de rechtspraak van het EHRM artikel 3 van het EVRM niet geschonden als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 112.777 d.d. 25 oktober 2013 onder meer wat volgt:

"Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Deze laatste bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie.

Hierbij dient ook aangestipt te worden dat de vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (Pari. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34). De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

Uit het voorliggende advies blijkt duidelijk dat de twee voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Enerzijds stelt de ambtenaar-geneesheer dat de aandoeningen zoals beschreven in het medisch attest en bijlagen en waarbij hij preciseert dat het om slaapapnoe gaat en een cervicale hernia, geen reëel risico inhouden voor het leven en de fysieke integriteit en anderzijds beoordeelt de arts het actueel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Hierbij stipt de ambtenaar-geneesheer dat de behandeling voor de slaapapnoe een comfortbehandeling en gemakkelijksoplossing is die niet levensnoodzakelijk is, alsook dat de behandeling vooral uit vermageren dient te bestaan en wat de cervicale behandeling betreft, stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat er actueel geen behandeling nodig is. Verzoeker maakt geen verkeerde lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk, noch toont verzoeker aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. Het loutere feit dat verweerder in de motivering van de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 3 van het EVRM doet aan het voormelde geen afbreuk. (...) "

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde redenen waarom zij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De

bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoekster aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat zij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het enige middel is ongegrond."

3.3. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen", dat luidde als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)"

Gelet op de redactie ervan houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit deze redactie blijkt dat ook aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de betrokken ziekte of aandoening.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht moet het bestreden besluit - op zijn minst door verwijzing naar een door de verzoekster gekend en op zijn beurt afdoende gemotiveerd stuk - duidelijk maken op grond van welke redenen de gemachtigde tot de conclusie is gekomen dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (cfr. RvS 23 december 2011, nr. 217.025, vzw II Fondamento).

3.4. De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing volledig is opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 oktober 2013. In dit advies wordt enerzijds, wat de analyse van het medische dossier van verzoekster betreft, het volgende gesteld :

“Uit dit medisch dossier bestaande uit de hogervermelde medische attesten blijkt dat de betrokkene last heeft van psychische klachten (type angst, depressie, posttraumatische stressstoornis).

Wat betreft de aangehaalde psychische klachten is er geen enkel element dat wijst op het bestaan van een ernstige psychiatrische stoornis. Dit blijkt uit de aard van de symptomatologie, de aard van de therapie, het feit dat de medicatie zonder problemen gereduceerd kon worden tijdens de zwangerschap, en het feit dat de betrokkene nooit gehospitaliseerd diende te worden omwille van deze klachten. Het gangbare beleid voor personen die een gevaar vormen voor zichzelf of hun omgeving is een (desnoods gedwongen) hospitalisatie en dit is hier geenszins het geval geweest. Er is geen enkel concreet element in dit dossier die erop wijst dat het aangehaalde risico op suicide een reëel gevaar betreft, het gaat hier aldus louter om een hypothetisch risico.

Het dragerschap van hepatitis B wordt niet behandeld gezien er geen sprake is van een actieve infectie en de levertesten volledig normaal zijn.

Het vermoedelijke probleem van astma kan niet als een ernstig probleem beschouwd worden en ook zonder behandeling is er geen onmiddellijk gevaar voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. Postnasale drip (neusslijm dat in de keel loopt) betreft een erg banaal probleem dat geen behandeling vereist.

Er zijn zeer discrete letsels t.h.v. L5-S1 en de artrose betreft een natuurlijk slijtageproces. Er is geen enkel teken van hernia of neuronale compressie, en dus is behandeling niet nodig.”

Anderzijds concludeert de ambtenaar-geneesheer als volgt:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.”

De verwerende partij stelt dan wel:

“Het loutere feit dat de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing en in het advies van de ambtenaar- geneesheer bijkomend verwijst naar rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 3 van het EVRM doet aan het voormelde geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt werd er geenszins vereist dat er sprake moet zijn van een levensbedreigende ziekte.”

3.5. De conclusie in het advies is echter niet ontdaan van dubbelzinnigheid nu uit lezing van het advies duidelijk blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in zijn conclusie in ieder geval en op de eerste plaats er van uitgaat dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, vast te stellen.

Het advies is dan ook onduidelijk en laat de bestuurde niet toe te weten op grond van welke redenen de bestreden beslissing, die integraal naar dat advies verwijst, nu precies werd genomen, hetgeen op zich al een onwettigheid is die leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het is de Raad niet duidelijk of de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde aandoeningen enkel heeft beoordeeld in het licht van de hoge drempel voorzien in de rechtspraak van het EHRM omtrent de toepassing van artikel 3 van het EVRM op ernstig zieke vreemdelingen. Ook de nota van de verwerende partij verschaft hierover geen duidelijkheid maar werkt eerder de dubbelzinnigheid in de hand.

Daarenboven dient, in reactie op de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State door de verwerende partij, erop te worden gewezen dat de stelling van de ambtenaar-geneesheer, met name dat opdat verzoekster in aanmerking zou komen voor een verblijfsmachtiging om medische redenen, er sprake moet zijn van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, of met andere woorden van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene, geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Zulke stelling impliceert een verenging van de toetssteen voor medische regularisatie. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan immers niet afgeleid worden dat het vaststellen van een ontbreken van een levensbedreigende aandoening volstaat om *in casu* de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekster wijst er terecht op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet enkel kan worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. (RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en 225.633)

De verwerende partij kan dus niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het hanteren van de “*hoge drempel*” van artikel 3 van het EVRM doet immers geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf. (RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en 225.633)

Artikel 3 van het EVRM biedt een bepaalde minimumbescherming maar verbiedt evenwel niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet is een duidelijke wetsbepaling die twee verschillende situaties beoogt waarbij de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. (RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en 225.633)

Aldus moet worden vastgesteld dat het criterium van een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoeningen waaraan betrokkene lijdt, niet het criterium is vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geschonden, alsook de formele motiveringsplicht. Het middel is in de besproken mate gegrond. Daar de eventuele gegrondheid van de overige opgeworpen schendingen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat er geen noodzaak deze schendingen te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van 9 oktober 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES